

opusdei.org

Vidio sam ih tristo, tristo tisuća, trideset milijuna, tri bilijuna...

Početkom 1933. sveti Josemaria održao je prvi od onoga što će se kasnije nazvati „Krug svetog Rafaela“.

18.01.2013.

Početkom 1933. sveti Josemaria održao je prvi od onoga što će se kasnije nazvati „Krug svetog Rafaela“. Krugovi svetog Rafaela osnova su svim ostalim

aktivnostima kršćanske formacije koju organizira Opus Dei za mlade, na ljudskoj, duhovnoj i religiozno-doktrinalnoj razini. Uključuju pripremne i napredne sate.

U subotu, 21.siječnja, 1933., Juan Jimenez Vargas, tada mladi student medicine, došao je s dva prijatelja kako bi im otac Josemaría održao sat kršćanske formacije (ili „Krug svetog Rafaela“). Sat se održao u prihvatilištu Porta Caeli, u sobi koju su im na korištenje prepustile redovnice koje su upravljale prihvatilištem.

Djelo kršćanske formacije mladih bit će pod zaštitom svetog Rafaela. Iz njega će se dobivati pozivi za celibat u Opusu Dei, čiju će daljnju formaciju, duhovnu i ljudsku, Osnivač staviti pod zaštitu svetog Mihaela. Oženjeni koji sudjeluju u apostolskim zadaćama Djela, ili su

njegovi članovi, kao svog zaštitnika imat će svetog Gabrijela.

Konačno je Osnivač došao do zaključka da apostolat s mladima ne smije funkcionirati kao bilo kakva vrsta udruženja, već da će se odvijati osnivanjem „akademije“, privatne ustanove koja nudi dodatno obrazovanje.[1] Ali prvo je došlo do promjene u životu svetog Josemarije koja je, iako se na prvi pogled čini malo utjecala na djelo svetog Rafaela, ipak imala zapravo jak utjecaj na početak formacije sveučilišne mladeži.

„Nakon mnogo molitve našem Gospodinu,“ čitamo u zapisu iz njegovog dnevnika od 9.prosinca, 1932., „providonosno sam pronašao pristojan mali stan u kojem ću živjeti sa svojom obitelji. *Deo gratias*. Zatražio sam da plaću dobivam poput ostalih, godišnje, tako da se mogu preseliti.“[2]

Stan je bio na drugom katu, s lijeve strane, u zgradi u Ulici Martinez Campos. Stanarina je bila 1,380 peseta godišnje, trebala se plaćati unaprijed, jednom mjesečno.[3] Ovakav je dogovor morao biti na neki način posebni napredak za oca Josemariju koji ga je pozdravio sa *Deo gratias*. Još je jednom Doña Dolores trebala seliti svoje pokućstvo, ali ovoga puta u dovoljno veliki stan, gdje će se kvaliteta pokućstva lakše sačuvati; u stanu u Ulici Viriato nije bilo mjesta ni samo za njezine stolice. Sada, bez da čeka da može imati „akademiju“, otac Josemaría počeo je održavati susrete sa svećenicima i studentima. Tamo, u stanu, imali su svoja druženja i davao im je formacijske razgovore.

To što je pristao plaćati 1,380 peseta godišnje ne treba se, međutim, shvatiti kao poboljšanje financijske situacije obitelji Escrivá. Pogledajmo ovu anegdotu koju je zabilježio otac

Josemaría nekoliko dana nakon što je potpisao ugovor o najmu:

„Jučer mi je stao džepni sat. Ovo me zaista pogodilo jer to je jedini sat kojeg imam i jer moj trenutni kapital iznosi sedamdeset pet centi...

Razgovarao sam o ovome sa svojim Gospodinom i predložio da mom anđelu čuvaru da popraviti taj sat, jer njemu je dao više talenta nego svim urarima svijeta. Čini se da me nije čuo jer sam ponovo i ponovo lupkao taj pokvareni stari sat, bez koristi. Tada... kleknuo sam i počeo moliti Oče naš i Zdravo Marijo.

Mislim da još nisam ni završio kada sam uzeo sat, dodirnuo ga ... i počeo je raditi! Zahvalio sam svom dobrom Ocu!“[4]

Čini se da ovo nije izolirani ili slučajni događaj. Čini se da je navikao mehaničke probleme prepuštati svom anđelu čuvaru – „urar, tako ću ga odsada zvati“,

napisao je.[5] Anđeo je u svakom slučaju imao pune ruke posla jer proći će brojni mjeseci prije nego što je otac Josemaría mogao platiti popravak sata.

Siromaštvo – „draga moja dama“, tako ga je zvao – je vladalo cijelim njegovim životom, uključujući i početak rada djela svetog Rafaela, rada s mladima. Ugovor o najmu potpisan je 10. prosinca. A kakva je bila financijska situacija krajem studenog?

U ovo vrijeme pronašao je odbačenu sliku Bezgrješne Djevice, zaprljanu, pokraj vrata jedne škole koju je vodila Zaklada za bolesne. Otac Josemaría običavao je kupiti religiozne slike izbačene na ulicu i tada bi ih, kada bi se vratio kući, spalio. Ali kada je podignuo ovu, dobio je osjećaj da ju se željelo uvrijediti – da je ova stranica mržnjom iskinuta iz katekizma.

„Zato“, kaže u svom dnevniku, „neću spaliti jadnu sliku, iako je u lošem stanju i papir na kojem je, jeftin je i poderan. Sačuvat ću je, i lijepo uokviriti kada budem imao novaca... i tko mi može reći da jednoga dana neće postojati pobožnost, ljubavi i pokore, prema ‘našoj Gospi od Katekizma’!“[6]

2.prosinca, tjedan prije iznajmljivanja novog stana, bez novca za maleni okvir, podnio je teret svoga evanđeoskog siromaštva bez ponosa i bez jadikovanja. „Ja sam“, kaže, „siromašniji nego ikad. Naše je siromaštvo (draga moja dama, siromaštvo) godinama stvarno poput siromaštva ljudi što prose po ulicama. Naš nas Otac nebeski hrani i oblači (bez ičega suvišnog, a čak i bez ponekih stvari koje se obično smatraju neophodnima), baš kao što hrani i oblači ptice, kako kaže Evanđelje. Ova me financijska

situacija nimalo ne muči. Navikli smo živjeti od čudesa.“[7]

Dobio je najamninu za stan i uspio dobiti okvir za sliku. U zamjenu za tu uslugu i štovanje, zamolio je našu Gospu da mu podari mjesto gdje bi mogao podučavati katekizam. Našu se Gospu nije trebalo dva puta pitati.

.

Otac Josemaría bio je vrlo dobro upoznat s četvrtima između Tetuan de las Victorias i Kraljevske bolnice. Skupina baraka s jadnim nadstrešnicama tu i tamo, činile su "La Ventilla," ili "Barriada de los Pinos." [8] 1927. godine su Misionari kršćanske doktrine u Los Pinosu izgradili Školu Božanskog Otkupitelja, za djecu ovih siromašnih obitelji. Škola se nalazila u dnu doline; kada bi kišilo, voda bi se s okolnih područja slijevala u potocima.

Jedna od redovnica, sestra San Pablo, nam kaže:

Jednog jutra – sjećam se toga jako dobro jer je strašno sniježilo i sve je bilo bijelo – iz zajedničke smo rekreacijske dvorane, koja se nalazila na katu iznad škole, vidjeli kako dolaze dva svećenika, u svojim reverendama. Mora da je bilo rano jer sve je još bilo bijelo i čisto; kasnije se sve pretvorilo u blato. Otac Josemaría, u društvu svećenika koji se zvao otac Lino, došao je zamoliti nas da mu dopustimo provoditi katehetski program u školi.[9]

Utorak, 17.siječnja, 1933., bi je dan ovoga posjeta, što možemo reći zbog zapisa u dnevniku svetog Josemarije od 19.siječnja:

„Prošle nedjelje sam otišao u Pinos Altos, ili Los Pinos, gdje je škola koju vode redovnice. U ovoj ćemo školi, počevši od 22., podučavati katekizam. U utorak smo, usprkos

strašnoj mećavi, Lino i ja otišli vidjeti mjesto i pozdraviti sestre i njihovog kapelana. Te sestre imaju jako dobar duh. Iznenadile su se kada su nas vidjele kako dolazimo po snijegu. Takvom smo malenom stvari postigli nešto za Gospodina." [10]

Student medicine

Skupina sljedbenika svetog Josemarije u to se je vrijeme jako smanjila. Neki su napustili Madrid. Drugi su patili od „bolesti i drugih proganjanja“, a poneki su se umorili slijediti ga jer „im srca nisu bila posve u tome." [11] U tim se okolnostima pojava studenta medicine koji se zvao Juan Jimenez Vargas pokazala jako providonosnom. Otac Josemaría nekoliko je puta s njim pričao. Prilikom drugog razgovora, 4.siječnja, 1933., pred studenta je iznio nadnaravnu panoramu Djela. I

skupa s ovim pozivom došlo je i nekoliko Juanovih prijatelja.

Ovi su prijatelji bili strastveno domoljubni mladići uključeni u političke aktivnosti, koje su se općenito odvijale nedjeljom – danom koji je bio postavljen za sate katekizma. Nešto je iznutra smirilo te uznemirene studente te ih je nagnalo da odluče da im je potrebnije učiti katekizam nego sudjelovati u političkim strankama. Prvi je posjet Los Pinosu određen za nedjelju, 22.siječnja, 1933.

U međuvremenu je otac Josemaría već počeo raditi na dušama ovih studenata. U subotu, 21.siječnja, Juan je došao s dva svoja prijatelja kako bi im otac Josemaría dao sat kršćanske formacije. Sastanak se održao u prihvatilištu Porta Caeli, u sobi koju su im dopustile koristiti redovnice što vode to prihvatilište.

„Prošle subote, hvala Bogu, započeo sam rad koji je pod zaštitom svetoga Rafaela i svetoga Ivana, s trojicom mladića u Porta Caeli. Nakon razgovora imali smo kratko klanjanje pred Presvetim Sakramentom. Okupljat ćemo se svake srijede.“[12]

Juana su impresionirale vjera i pobožnost koja je isijavala iz liturgijskih gesta i molitava, a osobito „način na koji je držao pokaznicu u rukama i blagoslivljao nas.“[13] Godinama kasnije je otac Josemaría objasnio što mu je prolazilo kroz glavu dok je davao taj blagoslov s Presvetim Sakramentom:

„Kada je sat završio, otišao sam s tim dečkima u kapelicu, i uzeo našeg Gospodina sakramentalno prisutnog u Pokaznici, podigao ga i blagoslovio njih trojicu... i vidio sam tri stotine, tristo tisuća, trideset milijuna, tri bilijuna..., bijeli, crni, žuti, svih boja, svih kombinacija što ih ljudska

ljubav može smisliti. I shvatio sam da su mi snovi maleni, jer sve je postalo stvarnost nakon manje od pola stoljeća. Sanjao sam preskromno jer naš je Gospodin velikodušniji od naših najluđih snova.“[14]

Ulomak iz: Andres Vazquez de Prada, *The Founder of Opus Dei Vol. I: The Early Years*, Princeton NJ: Scepter Publishers, str. 367-371.

Bilješke

[1] Tijekom svoje duhovne obnove u Segoviji 1932., napisao je da se apostolat sa studentima treba provoditi „pod zaštitom naše Gospe od Nade i pod zaštitom svetoga Rafaela Arkandjela. Ovo – sada i kasnije – na temeljima znanja, bez udruživanja u bilo kakvo udruženje“ (Bilješke, br. 1697). Ova je ideja također zabilježena i ranije: „Rad svetoga Rafaela i svetoga Ivana uvijek će se odvijati u našim akademijama, bez da sa studentima

formiramo bilo kakvo udruženje“
(Bilješke, br. 921).

[2] Bilješke, br.890.

[3] Kopija ugovora može se pronaći u AGP, RHF, 0-15113. Ugovor je za „stan u Ulici Franco Giner, na broju 4 (prije Ulica Martinez Campos), drugi kat, lijevo.“ Mjesečna je najamnina bila 115 peseta. Točka broj 3 u „Uvjetima ugovora“ kaže: „Kašnjenje od četiri dana s plaćanjem najamnine smatrat će se opravdanim uzrokom za pokretanje postupka deložacije“.

[4] Bilješke, br.892.

[5] Bilješke, br.893.

[6] Bilješke, br.883.

[7] Bilješke, br.884.

[8] U zapisu u svom dnevniku od 18.srpnja, 1932., a po pitanju posjeta ocu Jose Mariji Somoanu (koji je tada bio na samrti), napisao je: „Nadležni

je liječnik rekao da riskiramo njegov život svojim posjetima, tako sam morao napustiti Kraljevsku bolnicu. Nakon što sam ispovjedio nekoliko djece u ‘La Ventilla,’ otišao sam do kuće oca Norberta“ (Bilješke, br.787).

[9] Sestra San Pablo Lemus y Gonzalez de la Rivera, AGP, RHF, T – 05833. Također pogledaj Pilar Angela Hernando Carretero, AGP, RHF, T – 05250, str. 1.

[10] Bilješke, br..907.

[11] Bilješke, br.863

[12] Bilješke, br.913.

[13] Juan Jimenez Vargas, AGP, RHF, T –04152/1, str. 19. Drugi prisutni student bio je Jose Maria Valentin-Gamazo: pogledaj AGP, RHF, T–02710.

[14] Pogledaj AGP, PM 1975, str. 278. „Naš nam je Otac mnogo puta rekao,“ komentira biskup del Portillo, „fa

kada je dao taj blagoslov s Presvetim Sakramentom, nije vidio samo tri mladića, već tri stotine, tristo tisuća, tri milijuna..., bijeli, crni, žuti, svih jezika i iz svih dijelova svijeta“ (Uputa od 9.siječnja, 1935., bilješka 25).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/vidio-sam-ih-tristo-tristo-
tisuca-trideset-milijuna-tri-bilijuna/](https://opusdei.org/hr-hr/article/vidio-sam-ih-tristo-tristo-tisuca-trideset-milijuna-tri-bilijuna/)
(27.03.2025.)